

ENS EXAMINARAN SOBRE L'AMOR

A l'Evangeli d'aquest diumenge (Mt 25,31-46) hi ha les preguntes que ens farà Jesucrist al final de la vida. Per això ens toca ara preparar l'examen.

Enmig d'aquesta pandèmia que ho està canviant tot, nosaltres hauríem de fixar la mirada en l'essencial per superar les barreres de la indiferència, que sovint són les que ens impedeixen veure els més pobres.

Per nosaltres, els cristians, la pregària i la solidaritat amb els pobres i amb els qui sofreixen, és inseparable. I només així podem celebrar un culte agradable al Senyor, reconeixent que tota persona porta impresa en si mateixa la imatge de Déu. El temps dedicat a la pregària, mai no es pot convertir en una coartada per descurar el proïsme necessitat.

La generositat que sosté al dèbil, que consola l'afligit, que alleuja el sofriment, que retorna la dignitat als qui l'han perduda, és una condició per a una vida plenament humana. I és que fer-nos càrrec dels altres, i en especial de tots els qui pateixen, i ser sensibles al dolor dels germans ens fa més humans. I pel contrari, la indiferència (com el levita i el sacerdot de la paràbola del bon samarità), ens treu humanitat.

Mantenir la mirada cap al pobre és difícil, però és molt necessari per a la nostra vida. Per això, per recolzar els pobres és fonamental viure la pobresa evangèlica en primera persona, com ens diu Jesús a les Benaurances: "Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel" (Mt 5:3).

El crit silenciós de tants pobres ha de trobar el poble de Déu en primera línia per a donar-los veu, defensar-los i solidaritzar-nos amb ells, davant tanta hipocresia i tantes promeses que no es compleixen. Donar la mà als pobres fa descobrir a qui ho fa, que dins de nosaltres existeix la capacitat de realitzar gestos que donen sentit a la vida. Cal que ens fem càrrec d'aquells que viuen a prop nostre i són un reflex de la presència de Déu, però dels quals, com si fossin invisibles, ningú no parla. Donar la mà al pobre, és un signe que recorda la proximitat, la solidaritat, l'amor que neix de veure l'altre com el nostre germà.

En aquesta pandèmia que estem vivint i patint, són moltes les mans esteses hem pogut veure: la mà del metge que es preocupa per cada pacient; la mà de l'infermer i la infermera que cuiden els malalts; la mà del qui treballa en l'administració; la mà del farmacèutic, exposat a tantes peticions en un contacte arriscat amb la gent; la mà del capellà, del voluntari que atén els qui viuen al carrer i els qui no tenen menjar.

La pandèmia provocada pel la Covid-19 ens produeix una gran sensació de desorientació i d'impotència. A més, aquesta situació ja està produint una nova pobresa per la pèrdua de treball i el tancament de l'hostaleria, gimnasos, teatres o cinemes. Molts autònoms es troben en una situació desesperada, fins al punt que moltes famílies han d'acudir a Càritas o als bancs d'aliments per poder menjar. Això fa que, des del març passat, ens sentim, "més pobres i més dèbils".

També és una pobresa, degut a les restriccions motivades pel coronavirus, la falta de relacions interpersonals, així com la pèrdua d'èssers estimats, molts dels quals hem enterrat sense poder-nos acomiadar d'ells i sense poder fer un dol per l'absència dels qui han mort sols als hospitals.

Donar la mà al pobre és una invitació a la responsabilitat i a un compromís per fer un món més humà. I també és una crida a portar les càrregues dels més dèbils (Ga 6:2), com ens recorda Sant Pau.

El papa Francesc, en el missatge amb motiu de la Jornada Mundial dels Pobres que vam celebrar diumenge passat, denuncia aquells que, indiferents al sofriments dels germans, “no es deixen commoure per la pobresa” i amb una actitud cínica, ignoren que “els exclosos continuen esperant” la nostra ajuda. Tots hem d'estar alerta perquè sovint, “sense advertir-ho, ens tornem incapaços de compadir-nos” dels qui sofreixen i per això mateix “ja no plorem davant el drama dels altres”.

Tant de bo que tots posem el nostre gra de sorra per acabar amb la pobresa, donant la mà i obrint el nostre cor als qui sofreixen.